

Nr 26.

Av herr **Linderot**, *angående upphävande av lagen om utbetalande av krigsriskersättning till sjömän.*

Lagen om utbetalande av krigsriskersättning till sjömän, utfärdad den 15 december 1939, jämte regeringens kungörelse angående tillämpning av densamma, har, såsom redan vid lagens behandling anfördes av mig, ställt sjöfolket i en undantagsställning gentemot andra samhällsgrupper.

Krigsriskersättningen har tillkommit dels för att bereda sjöfolket ekonomiska möjligheter till att vid behov vila ut i land efter den nervpåfrestande anställningen ombord å fartyg, som går i farozoner, och dels utgöra en extra ersättning för att de sjöfarande tar risken att med sina liv som insats bemanna fartygen och därmed säkerställa förbindelserna mellan hemlandet och andra länder. Om betydelsen av sjöfolkets insatser för att trygga folkförsörjningen i svåra tider behöver inte här ordas. Den är så ofta omvittnad och deklarerad från alla läger, att den står utom all diskussion.

Det är därför så mycket mera anmärkningsvärt, att statsmakterna tagit sig före att sätta sjöfolket under förmynderskap beträffande intjänt avlöning. Aldrig tidigare har en lag stiftats, som berövar myndiga och kloka människor dispositionsrätten över egna medel. Det är ingenting mindre än ett flagrant och i hög grad kränkande ingrepp i den personliga friheten, som här företagits mot en arbetargrupp som gjort sig förtjänt av något annat än att bli behandlad som en samling omyndiga eller misskötsamma personer. Det förefaller som om de sagor en svensk konsul på sin tid berättade om sjöfolkets levnadssätt påverkat statsmakterna och lockat dem till att stifta en lag, vilken måste betecknas som en absurditet inom rättsväsendet.

Under sådana förhållanden är det fullt naturligt, att lagen rönt ett kompakt motstånd hos både befäl och manskap inom handelsflottan. Sjöfolket har kraftigt reagerat på olika sätt. I inte ringa omfattning har sjöfarande vägrat att taga anställning i fartygen på grund av de utmanande bestämmelserna om innehållande av viss del av krigsriskersättningen. Detta är till sina konsekvenser menligt både för sjöfolket och för landet i sin helhet. Det väl befarna, duktiga svenska sjöfolket tvingas att gå i land och får avstå sina arbetstillfällen åt utländskt sjöfolk, som icke träffas av den monstruösa lagbestämmelsen. Enligt en kungl. förordning får endast en viss procent utlänningar anställas i svenska fartyg. Sjömännens förklarliga vägran att arbeta under villkor, som är kränkande för deras självkänsla, kan leda till att nyssnämnda förordning sätts ur funktion.

Då jag anser att lagen av den 15 december 1939 om utbetalande av krigs-

riskersättning till sjömän är en undantagslag och riktar sig mot en arbetargrupp, som utför ett i allra högsta grad viktigt och riskfyllt arbete i folkförsörjningens tjänst, får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta upphäva ifrågavarande lag.

Stockholm i januari 1940.

Sven Linderot.